

[Gustav Pedersen.]

ærlige vilje, eller om den er bundet så hårdt af sommerens demagogiske propaganda og hemmet så meget af den indbyrdes rivalisering, at den er afskåret fra at føre en realitetsforhandling med regeringen.

Det er sikkert rigtigt, at regeringen vil have partimæssig fordel af et valg i dette efterår, men det tror jeg også den vil have af et forårsvalg eller af et valg til næste efterår eller senere. Der er nemlig ingen tvivl om, at i dag er en voksende del af befolkningen klar over, at en socialdemokratisk regering ved roret betyder sociale fremskridt, beskæftigelsesfremmende politik og genopbygning.

De spørgsmål, der i den kommende tid vil blive altoverskyggende, er løsningen af beskæftigelsesproblemet og genopbygningens fuldendelse. Vi skal have lagt vor økonomi om fra krigsøkonomi til fredøkonomi, og dette arbejde må ledes således, at vi — forsåvidt det beror på hjemlige faktorer — undgår de kriser og det økonomiske kaos, vi kom ud i efter den første verdenskrig.

Dette arbejde kan efter min mening kun gøres af en regering, der har det brede arbejdende folks tillid. Uanset angrebene fra venstre, konservative og retsforbundet, der jo nu kan regne med broderlig assistance fra kommunisterne, har den siddende regering denne tillid, og den har gennem to års solidt og dygtigt arbejde bevist, at den kan lede genopbygningsarbejdet.

Vi ønsker, at denne regering skal fortsætte sit arbejde, og er villige til fortsat at yde den vor støtte og til at samarbejde med alle demokratiske kræfter, men vi vil ikke acceptere, at mulighederne for en videreførelse af dens politik beskæres eller begrænses.

Erik Eriksen: Rent tilfældigt kom jeg forleden til at læse nogle udtalelser af en gammel skolemand om tiden indtil den første verdenskrig. Han karakteriserede tiden dengang ved en bemærkning om, at alt var sat på plads og alle opgaver var løst. Gamle højskoleelever havde fået sæde i rigsdagen, sagde han, og man var ved at blive dus derinde; de regerede i fryd og gammen, om ikke altid lige klogt. Det var en overfladisk tid, men også en rar og en venlig tid. Og så kommer det, der slog mig, idet han sagde: for os unge var der ikke noget at gøre, alt var sat på plads.

Det tør nok antydes, at sådan er det ikke i vor tid. Ingen vil i dag finde på at klage over manglende opgaver, endsi- gende have følelsen af, at de allesammen skulle

være løst. På så at sige alle områder er der vel i et omfang som aldrig før uløste opgaver, som kalder på medvirken af både rigsdag og embedsmænd.

Denne rigsdagssamling er jo åbnet under et mørkt skydække både ude og hjemme. Medens atombombeeksplosionen konstateredes i Rusland, var også medlemmer af regering og rigsdag optaget af forhandlinger i Washington og andetsteds, og under de vilkår, vi er henvist til at leve og virke under, er det naturligvis af stor og afgørende betydning for Danmark, at vi i hele den udstrækning, det er gørligt, deltager i og søger fremmet det internationale samarbejde, sådan som det former sig for os som medlem af De Forenede Nationer, den nordatlantiske pakt og Det europæiske Råd. Uden at ville fremhæve det ene på det andets bekostning må jeg måske understrege betydningen af det arbejde, der er påbegyndt for at skabe økonomisk og politisk samarbejde i Europa. Selvom dette på en måde vel kan siges at tilsigte at afgive noget af vor nationale suverænitæt til fordel for noget fælles, ligger der heri tanker af meget vidtrækkende betydning for vort land.

I tilslutning til Atlantpagtforhandlingerne i Washington skal jeg kun gøre den bemærkning, at opbygningen af det danske forsvar efter vor opfattelse må ske så hurtigt, som det er gørligt, og jeg kan ikke tænke mig, at dette skulle volde politiske vanskeligheder af nogen art; konsekvenserne for vor forsvars- og udenrigspolitik er så indlysende, at de ikke behøver at understreges. Men i fortsættelse heraf vil jeg gerne tilføje, at for mig står det sådan, at betydningen af et yderligere udviklet samarbejde med de skandinaviske lande for hver dag der går står klarere og klarere, og jeg synes, det gælder på alle områder.

Medens Atlantpagten og forsvaret berører Danmarks eksistens som fri nation, er forholdene omkring Sydslesvig — som også den tidligere ordfører var inde på — efter mit partis mening vort største nationale og folkelige problem. Der er meget, venstre er uenig med regeringen om på dette område, og kærnen i vort syn på det sydslesvigske spørgsmål er den særudtalelse, vi afgav i forbindelse med fælleserklæringen i sommer. Denne særudtalelse siger, at vi stadig står på kravet om at forankre selvbestemmelsesrettens udøvelse i en traktatmæssigt sikret afstemningsret, således som også sydslesvigerne har udtalt ønsket om det i deres henvendelse både til de allierede